

# Quán Bia Thị Trấn

Khoảng ba giờ chiều, nắng quái chảnh tàn cây so đũa ngoài Hai Lúa Quán. Cánh cửa gấp bằng kính bật mở, cả bọn du khảo ba lô trên lưng, năm bảy mạng ào ào bước vào trong.

-Ê! Bia đâu vậy? Có hát hò gì không?

-Bia! Có bia liền cậu hai! Các đại ca ngồi chơi em đem dàn máy karaoke lên ngay! Ê Mươi. Mấy hú mấy nhỏ cái coi.

Phòng ngoài cách với phòng trong một lớp rèm hoa phượng vĩ đỏ rực. Dàn karaoke một nơi khách ngồi một nẻo để tránh bị kiểm tra đột xuất.

-Đủ chưa? Mới có bốn em, mấy huynh chọn xong chưa? Dạ ba huynh xong rồi, vậy em kêu thêm bốn nữa là đủ hén?

Tiếng thì thào bên ngoài.

-Mấy xuống xóm dưới, tụi nó còn ở dưới chưa ngủ đâu. Tao kêu bàn bên qua vài đĩa phụ nữa tiếng.

-Dạ tụi con Bê nó quắc cần câu ở trên gác không xuống được!

-Má! Nói nó xuống liền, rửa mặt một cái là xong...

.....

- Vậy đủ rồi hén. Chúc mấy ca ca chơi tới bến. Bấm dùm bài Nắng Chiều đi Bé Bảy, à quên.. Phượng Liên
- Cho bài này qua đi em yêu... Hô hô! Đô một trăm cái đi. Một hai ba! Đô!
- Bé còn đá kia! Ăn luôn nước đá đi chứ...
- Hi hi, nào giờ mần guộng, ăn đá hồi nào chời?

Một quán nhậu ven đường, cửa nẻo rõ là của một căn nhà phố không cần cải tạo lại, gian trước cách gian sau bằng một cửa kính che rèm và thông nhau bên ngoài bằng một con hẻm vừa làm lối đi xuống nhà vệ sinh. Bên trong đèn mờ ảo vàng vọt. Khách mười phương, công chức, thuế vụ, dân làm ăn, chủ trại tôm và cả những tay du lịch sinh thái này nữa.

Khi thì ồn ào náo nhiệt, khi thì rúc rích khúc khích, ngàn âm hưởng trộn lẫn nhau.

Hoa Xuân hòa với Riêng Một Góc Trời, Hàn Mặc Tử nức nở với Võ Đông Sơn, Hồn Vọng Phu ồm ồm hát cùng Thu Vàng lạnh lốt...

Các em khệnh khạng, chệnh choạng, niềm vui nổi buồn tuôn trào. Các anh hùng lữ vận, chinh phu mưa gió, anh lính ven rừng, sinh viên buồn tình, lãng tử hoài hương... cứ bấm nút và cầm lấy micro. Những khách biên đình sang chơi đó cả...

Đồ rê mi fa sol thăng trầm, xang xừ lúu ai oán.

Máy lạnh vo vo, khói thuốc lá ngập. Thỉnh thoảng nghe đám thùm thụp, cầu vèo, ré lạnh lạnh...

Gian bên trong, nhạc cải lương rền rền. Bọn phục vụ bung xô đá chạy qua chạy lại, mặt cũng đỏ lừ. Người đi thoáng qua sẽ nghe một đàn anh hào phóng giục các đệ - dĩ nhiên xăm mình- gấp vài cục thịt, uống dấm lon bia và “tao thương chú mày lắm”, “mày hiểu anh mày mà!”...

Gian bên ngoài, một nhóm dân làm ăn khúm núm hạ ly xuống để cụng với vài quan chức, vừa xin xong số điện thoại của em nào đó. Vô chai ngỗng ngang.

.....

- Anh ơi thêm bia không? Thùng nữa kìa Diễm. Kêu gì ăn nhé đại ca đẹp chai? Em đói quá hà...
- Con nhỏ ngộ ngộ đó sao buồn hả anh? Nó bén quá mà chồng đi trại, nuôi hai đứa con với một bảy em, còn khổ hơn em nữa...
- Thôi đi mấy em! Vô đây toàn là nghe chuyện buồn không hà... Cha bệnh, mẹ trốn nợ, vườn giải tỏa, nhà tổ tịa. Tụi này dân du lịch bụi có bánh mì đây, ăn đỡ đi.

Một túi bánh mì từ Sài Gòn mang đến, hơn chục ổ trong ba lô được tuôn ra.

-Bà xã mời ông xã nè...! Cho hun cái coi.. Chụt. sao mà dê quá à...

- Ủ ăn đi em. Xong ca bài Tình Anh Bán Chiều nghe chơi. Em ở Trà Ôn? Ủ quê anh cũng gần đó.

Năm nay thất hay trúng?

- Dạ. Lúa tôm gì cũng thất hết anh ạ. Con bé anh khen bốc vừa cầm ổ bánh đi ra là Thủy Tiên đó, cũng Trà Ôn.

Men bia đã ngà ngà say, bánh mì hết vèo. Họ chưa ăn trưa! Trên bàn giờ chỉ còn lại một ít trái cây. Âm thanh trầm bổng réo rắt xót thương sầu tình lãng du, yêu thương khuất lấp. Trong màn ảnh tình là những cảnh ấm êm, lãng mạn, chứa chan tình quê, danh lam thắng cảnh. Cuộc đời thần tiên nào bằng?

Bỗng có bóng một người thoáng bên cánh cửa kính phủ rèm lờ lợt! Đù má! Thăng mất dạy nào rình mò đây? Phang cho mày một cái gạt tàn! Bốp. Thành thích. Chạy hả con?

Thanh niên du khảo vạm vỡ bước nhanh ra ngoài làm bầm. Cái thị trấn này đi chơi hát hò cũng có thăng rình mò, chán thật.

Thoắt cái đã suýt túm được cái bóng người vừa nhìn trộm ở phòng cuối dãy. Bàn tay giơ lên chục giáng xuống...

Thì ra là một thằng bé nhỏ thó, xanh mét, khoảng tám tuổi thu lu cái gói ôm cứng trước ngực.

-Nhóc sao rình tui tao hả?

- Dạ con chỉ chờ má con thôi... Dạ...con đói quá!

- Má mày là ai? Đâu?

-Dạ Út Mót...

Nó ngược lên nhìn, đưa ánh mắt ra phía sau tay du khảo...luống cuống rút ổ bánh mì Sài Gòn còn hơn một nửa xuống đất.

Du khảo trẻ quay lại. Sau lưng anh ta là Thủy Tiên xanh xao, đôi mắt thất thần van vãn “xin đừng đánh nó tội nghiệp”...

Những nốt nhạc réo rắt quay cuồng trong ánh ảm đạm của buổi chiều tàn, xuyên qua bóng so đũa, trộn vào nhau và nát tan thành muôn mẫu bánh mì rơi lả chã trong gian phòng có ba con người, dường như bất động.

An Trạch (82-85)